

Kitab Daniel - Nomer Rong Puluh Telu

Para Priya Sing Ngguyu Sinis

Jeff Pippenger

2023-12-18

Sadhérék White nedahaké bilih nalika gedhong-gedhong ageng ing Kutha New York dirubuhaké, Wahyu pasal wolulas, ayat satunggal dumugi tigang, badhé kaleksanan.

Sawisé iku aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan pangwasa gedhé; lan bumi padhang déning kamulyané. Lan dheweke nguwuh kanthi rosa kalawan swara banter, pangandikané: Babil gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wus dadi papan panggonané dhemit-dhemit, lan kubengé sakehing roh najis, lan kurungané sakehing manuk najis lan nistha. Amarga sakehing bangsa wis ngombé anggur bebenduné sundhalé, lan para ratu ing bumi wis laku sundhal kalawan dheweke, lan para sudagar ing bumi wus dadi sugih awit saka kaluwihaning kemewahané. Wahyu 18:1-3.

Ing tanggal 11 September 2001, para “raja” ing bumi wus padha laku jina karo gréja Roma. Sawisé Perang Donya II, Présidhèn Harry S. Truman, kaping pisanan, ing taun 1951, ngangkat sawijining duta besar tumuju Vatikan. Upayané kanggo mbangun sesambungan pulitik karo kapapaan ditampik kanthi tegas déning Kongres Amerika Sarékat, nanging ora mangkono nalika pirang-pirang dasawarsa sawisé kuwi Présidhèn Ronald Reagan, ing taun 1984, ngangkat sawijining duta besar tumuju Vatikan. Ing taun 2001, kabèh bangsa wus padha laku jina karo Vatikan lumantar netepaké sesambungan diplomatik karo sundel saka Tirus.

Ing tanggal 11 September 2001, kabèh “bangsa” wus padha ngombé anggur bebenduné cabulé. Anggur Babil nglambangaké kabèh warna piwulang palsu kang diprayogakaké déning kepausan, nanging siji rupa anggur kang mligi kacathet ing ayat-ayat iki yaiku anggur bebenduné cabulé. Bebenduné kepausan iku panganiyané marang wong-wong kang ora sarujuk karo dhèwèké. Panjenengané nindakaké panganiaya iku kanthi migunakaké kakuwatan nagara supaya nglakoni pakaryan regedé. Anggur bebenduné iku yaiku botol kasalahané kang mligi, kang nglambangaké tumindak migunakaké nagara marang wong-wong kang dianggep sesat déning dhèwèké.

Ing sajrone wektu wiwit 11 Agustus 1840 nganti tekan 22 Oktober 1844, Adventisme Millerit, sing wus katimbali metu saka Jaman Peteng, lan sing kapisah saka gréja-gréja Protestan sing nalika semana banjur dadi para putri Roma, banjur dadi sungu Protestan kang sajati ing kéwan bumi sing lagi muncul mau. Pétrus ngenali sipat-sipat para umat Allah sing mentas kapilih mau minangka sawijining bangsa.

Nanging kowé iku bangsa kang kapilih, imamat karajan, bangsa suci, umat kagungané piyambak; supaya kowé martakaké kaluhuran Panjenengané kang wus nimbali kowé metu saka pepeteng menyang pepadhang-É kang nggumunaké: kang biyèn dudu umat,

nanging saiki dadi umaté Allah; kang biyèn durung olèh sih-rahmat, nanging saiki wus olèh sih-rahmat. 1 Petrus 2:9, 10.

Nganti tanggal 11 September 2001, gréja Advent Hari-Kaping Pitu wis, lan kerep migunakaké struktur pulitik pamaréntahan Amérika Sarékat kanggo nyerang wong-wong sing dianggep sesat. Adoh sadurungé taun 2001, para Adventis wis ngrasuk anggur mirunggané Babil sing nglambangaké panganggoné kakuwasan nagara kanggo nyerang wong-wong sing dianggep sesat.

Efraim iku sawijining pralambang saka pambrontakané Yerobeam lan karajan Israèl sisih lor, lan Yesaya miwiti bab kaping wolulukur kanthi ngarahaké pangandika marang pasamuwan Advent Dina Pitu minangka para wong mendemé Efraim.

Cilaka makuthaning gumunggung, para wong mendem saka Éfraim, kang kaéndahaning kaluhurané iku kembang kang alum, kang dumunung ana ing pucaking lebak-lebak kang subur saka wong-wong kang kasoran déning anggur! Lah, Pangéran kagungan satunggal kang rosa lan santosa, kang kaya prahara udan ès lan badai kang ngrusak, kaya banjir banyu gedhé kang mbrobos; iya iku bakal nguncalaké menyang bumi nganggo tangan. Makuthaning gumunggung, para wong mendem saka Éfraim, bakal diinjak-injak ing sangisoré sikil; lan kaéndahaning kaluhuran, kang ana ing pucaking lebak kang subur, bakal dadi kembang kang alum, lan kaya woh kang cepet mateng sadurungé mangsa panas; kang manawa wong kang ndeleng iku wus mirsani, nalika isih ana ing tangané banjur dipangan entèk. Ing dina iku Pangéraning sarwa tumitah bakal dadi makutha kamulyan lan kuluk kaéndahan tumrap turahané umaté, lan dadi roh pangadilan tumrap wong kang lungguh ing pangadilan, lan dadi kakuwatan tumrap wong-wong kang mbalikaké paprangan tekan gapura. Nanging wong-wong iku uga wus klèru marga saka anggur, lan marga saka ombènan kang kuwat padha kesasar; imam lan nabi padha klèru marga saka ombènan kang kuwat, padha katelèn déning anggur, padha kesasar marga saka ombènan kang kuwat; padha klèru ing wahyu, padha kesandhung ing pangadilan. Awit sakehing méja kebak muntah lan rereged, nganti ora ana panggonan kang resik. Yesaya 28:1-8.

Bilai katelu teka ing tanggal 11 September 2001, lan iku tumeka marang “makutha,” kang makili kapemimpinan para “wong mendem saka Éfraim.” Iku ora nyerang markas gréja ing Maryland nganggo pesawat kang kebak bahan bakar, nanging iku nandhani ora bisaé wong-wong mau ngerteni manawa tekané Islam saka bilai katelu iku wiwitaning pekabaran udan pungkasan saka malaékat katelu. Wiwitan saka pekabaran lan pakaryan iku dhéwé, kang diakoni déning wong-wong mau manawa padha wis katangèkaké kanggo martakaké. Wong-wong mau kaidentifikasi ora mung minangka makutha, kang makili kapemimpinan, nanging uga minangka “makutha kasombongan,” mangkono netepaké salah siji saka rong golongan para panyembah kang biyèn lan saiki kawangun ana ing pasulayan ing Habakuk bab loro. Ing tanggal 11 September 2001, para pengawal Habakuk njupuk papané dhéwé-dhéwé ana ing peperangan ing gapura.

Gapura-gapura Yerusalem iku papan ing ngendi sesrawunganing wong-wong Yerusalem kalaksanan. Peperangan ing gapura-gapura iku nggambarake “padebatan” ing pasal sadurunge saka kitab Yesaya, sing diwiwiti ing dina angin wetan (dina Islam). Rong golongan para panyembah ing kitab Habakuk sajroning wacana iku diwakili déning rong makutha. Para wong mendem saka Éfraim, sing ing wektu iku wis nggunakaké kakuwasan nagara kanggo menangaké pawadoningé nglawan wong-wong sing wis padha dianggep sesat, dipadhakaké mungsuh karo makuthané Pangéran sarwa tumitah. Nalika Kristus dipratélakaké minangka Pangéran sarwa tumitah, iku minangka pralambang pakaryané minangka Pemimpining wadyabalané. Peperangan ing gapura iku yaiku peperangan sing dipralambangaké déning padebatan ngenani teologi sing bener lan sing palsu.

Dudu namung para pimpinan General Conference waé sing dipratélakaké minangka para wong mabuké Éfraim, nanging uga para imam (palados pastoral), lan para nabi (para teolog lan para pandhidhik) padha kesasar dalané marga saka ombèn-ombèn kang kuwat. Kaya pangandikané Yesaya ing ayat-ayat pambuka saka pamedharé, iki nuduhaké pasamuwan kabèh.

Pangentèné Yesaya, putrané Amoz, kang didelengé ngenani Yéhuda lan Yérusalèm ing jamané Uzia, Yotam, Ahaz, lan Hizkia, para raja Yéhuda. Rungokna, hé langit, lan pasangna kupingmu, hé bumi; awit Pangéran wis ngandika: Aku wis ngingu lan nggedhèkaké anak-anak, nanging wong-wong mau padha mbrontak marang Aku. Sapi lanang ngerti marang sing duwe, lan kuldi ngerti marang palungan bendarané; nanging Israèl ora ngerti, umatingSun ora nggatèkaké. Adhuh bangsa kang kebak dosa, umat kang kabotan piala, turunane para wong ala, anak-anak kang ngrusak; wong-wong mau wis nilar Pangéran, wis nuwuhaké bebenduning Kang Mahasuci ing Israèl, padha murtad lan mundur. Yagéne kowé isih kudu katempuh paukuman menèh? Kowé bakal saya mbrontak saya nemen; sirah kabèh lara, lan ati kabèh semaput. Yesaya 1:1–5.

Bangsa kang dosa iku lara, lan wus ngliwati wektu nalika ana tamba apa bae kang bisa diwènèhaké kanggo ngowahi ati lan pikirane. Yesaya netepaké yèn para wong mendem wus kesasar saka dalan, lan dalan iku déning Yérémia kawastanan “dalan-dalan lawas.” Ing tanggal 11 September 2001, udan pungkasan wiwit tumiba, lan Yérémia netepaké yèn nalika kita lumaku ana ing dalan-dalan lawas, yaiku “dalan” kang saka kono para wong mendem wis kesasar, nalika iku kita nemu katentreman saka sisa udan pungkasan.

Mangkene pangandikané Pangéran, Padha ngadeg ana ing dalan-dalan, lan padha ndeleng, sarta nyuwuna bab dalan-dalan lawas, endi dalan kang becik, lan padha lumakua ana ing kono, temah kowé bakal nemu katentreman kanggo nyawamu. Nanging wong-wong mau padha matur, “Kawula mboten badhé mlaku wonten ing ngriku.” Uga Aku wus netepaké para juru-jaga ana ing antaramu, pangandikan-Ku, “Padha rungokna swarané slomprèt.” Nanging wong-wong mau padha matur, “Kawula mboten badhé ngrungokaken.” Mulané padha rungokna, hé para bangsa, lan mangertia, hé pasamuwan, apa kang ana ing antarané wong-wong mau. Rungokna, hé bumi: lah, Aku bakal ndhatengaké bilai marang bangsa iki, yaiku wohing pamikirané dhéwé, amarga wong-wong mau ora ngrungokaké pangandikan-Ku, lan uga marang

angger-anggering-Ku, nanging padha nampik iku. Yeremia 6:16–19.

Para wong mendem saka Éfraim wis kesasar ing tanggal 11 September 2001, lan ing taun 1863 wis malih “mundur ke belakang,” nalika padha miwiti proses nyingkiraké “dalan-dalan lawas.” Ing “dalan-dalan lawas” iku katentreman lan kasarasan saka udan pungkasan bisa ditemokaké, lan udan iku wiwit tumiba pas ing wektu nalika “Bilai” diucapaké marang wong-wong mau. “Bilai” katelu saka Islam ora bisa dimangertèni déning mahkota kasombongan Éfraim, awit wong-wong mau saya suwe saya nolak bebener-bebener dhasar sing nandhani peran Islam ing ramalan. Yeremia nedahaké yèn ing wektu iku Pangéran ngedegaké para juru-jaga, yaiku para juru-jagaé Habakuk, lan padha martakaké marang para wong mendem saka Éfraim ing peperangan ana ing gapura-gapura yèn wong-wong mau kudu ngrungokaké swaraning slomporet. “Bilai” katelu sing rawuh ing tanggal 11 September 2001 iku yaiku Trompet kapitu.

Yésaya nedahaké manawa, “wong-wong mau kesasar marga saka omben-omben kang kuwat; padha kaliru ing wahyu, padha kesandhung ing pangadilan. Awit sakèhé méja kebak muntah lan rereged, nganti ora ana papan kang resik.” Méja palsu, kang dipralambangaké ing taun 1863, kang nyingkiraké “pitung kaping,” lan mbutuhaké lembar panjlèntèhan supaya nyarengi, nggambaraké pepadhaning palsu saka loro méja suci kagungané Habakuk; nanging “méja-méja” palsu kang dienggo déning para wong mendem iku kebak muntah, lan padha kaliru ing wahyu. Para juru jaga ing Habakuk lan Yérémia dipréntah supaya, ing pasulayan ngenani métodologi, padha nulis “wahyu” ana ing “méja-méja,” nanging méja-méja palsu kagungané para wong mendem iku nampilaké wahyu kang kliru.

Ing papan kang ora ana wahyu, bangsa dadi rusak; nanging sing netepi angger-anggering Toret, begja wong iku. Wulang Bebasan 29:18.

Para wong mendem ing Éfraim wis nampik angger-anggering Allah, nanging konteks “pasulayan” iku, yaiku perang ing gapura, yaiku angger-anggering Allah sing sipaté profetik, kaya kang katuduhaké déning metodologi sing ditetepaké ana ing gerakan malaékat kapisan lan katelu. Sawisé latar sing dipasang déning Yésaya ana ing wolung ayat kapisan bab kaping rong puluh wolu, banjur panjenengané ngenali metodologi kang dadi udan pungkasan, lan kanthi cetha mratélakaké manawa para wong mendem iku yaiku “wong-wong sing ngina, kang mréntah” “ing Yerusalem.”

Sapa kang bakal diparingi piwulang kawruh déning Panjenengané? lan sapa kang bakal diparingi pangerten bab piwulang? yaiku wong-wong kang wis disapih saka susu, lan wis dipisah saka susu tetek. Amarga pepakon kudu ana ing ndhuwur pepakon, pepakon ana ing ndhuwur pepakon; garis ana ing ndhuwur garis, garis ana ing ndhuwur garis; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana: Amarga Panjenengané bakal ngandika marang bangsa iki nganggo lambé kang gagap lan nganggo basa liya. Marang wong-wong kang dipangandikani déning Panjenengané, Iki panggonan pangaso, kang nganggo iku kowé bisa marèkaké wong kang kesel supaya padha ngaso; lan iki pangayomaning seger: nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké. Nanging pangandika Sang Yehuwah tumrap wong-wong mau dadi pepakon ana ing ndhuwur pepakon, pepakon ana ing

ndhuwur pepakon; garis ana ing ndhuwur garis, garis ana ing ndhuwur garis; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana; supaya wong-wong mau lumaku, lan ambruk menyang mburi, lan remuk, lan ketjerat, lan katangkep. Mulané rungokna pangandika Sang Yehuwah, hé para wong kang ngece, kang mrentah bangsa iki kang ana ing Yérusalèm. Amarga kowé wis padha kandha, Kowé wis gawé prejanjian karo pati, lan karo jagading pati kowé wis padha sarujuk; manawa pecut kang banjir kuwi lumaku nembus, iku ora bakal tekan marang kowé: amarga kowé wis ndadèkaké goroh dadi pangungsènu, lan ing sangisoring cidra kowé ndhelikaké awakmu: Mulané mangkéné pangandikané Pangéran Yehuwah, Lah, Ingsun masang ana ing Sion sawijining watu dadi dhasar, watu kang wis katitah, watu pojok kang aji, dhasar kang kukuh: sapa kang pracaya ora bakal kesusu. Kaadilan uga bakal Sunpasang dadi garis ukuran, lan kabeneran dadi bandhul unting-unting; lan udan ès bakal nyapu sirna pangungsèning goroh, lan banyu bakal nglimputi panggonan pandhelikan. Lan prejanjianmu karo pati bakal dibatalaké, lan sarujukmu karo jagading pati ora bakal tetep; manawa pecut kang banjir kuwi lumaku nembus, temahan kowé bakal kajajah déning iku. Yésaya 28:9–18.

“Padebatan” ing kéné ditegesi kanthi tembung, “sapa kang bakal diwulang kawruh? lan sapa kang bakal diparingi pangerten bab piwulang?” Tembung “sapa” iku ngarah marang para murid kang bisa dadi panampa, nanging pokok prekarané yaiku mangertèni piwulang, kang iku kawruh. Nalika kitab Daniel kabikak segelé, ana tambahing kawruh, kang nggambarake tambahing pangerten tumrap kayektèn-kayekténé Sabdaning Allah. Tembung “piwulang” tegesé saprangkat kapitayan, asas, piwulang, utawa pranatan kang mbentuk sawijining sistem pamikir utawa sawijining gunggunging kawruh. Kanggo mangertèni “piwulang-piwulang” Kitab Suci, iku mbutuhake sawijining metodologi alkitabiah kanggo mbentuk gunggunging kawruh mau.

Metodologi punika dipunwastani “précept must be upon précept, précept upon précept; line upon line, line upon line; here a little, and there a little.” Metodologi ingkang ngidentifikasi 11 September 2001 minangka rawuhipun “Bilai” kaping tiga dipunlestantunaké adhedhasar nggandhngaken garis kenabian saking “Bilai” kaping pisan kaliyan garis kenabian saking “Bilai” kaping kalih, ingkang maringi kalih seksi tumrap garis “Bilai” kaping tiga. Metodologi punika inggih punika ujining “perdebatan” ingkang ngasilaké kalih golongan para panyembah, awit “pangandikané Pangéran marang wong-wong mau iku précept upon précept, précept upon précept; line upon line, line upon line; here a little, and there a little; that they might go, and fall backward, and be broken, and snared, and taken.”

Lima sandhungané para wong sing nyenyamah kang mrentah Yerusalem, nglambangaké lima prawan bodho. Metodologi punika cetha minangka satunggaling ujian, awit para wong mendem saka Éfraim nampik dalan-dalan lawasé Yérémia, boten purun ngrungokaké pepéling slomprèt para pengawal, ngasilaké méja-méja palsu, lan damel prajanjian kaliyan pati; ing wekdal ingkang sami, tiyang-tiyang ingkang ngagem makuthaning Pangéran sarwa dumadi wonten ing papranganing gapura sami damel prajanjining gesang.

Ing tanggal 11 September 2001, udan pungkasan, yaiku katentreman lan kasantosan, wiwit tumiba, lan panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu wiwit kalampahan. Prastawa iku miwiti sawijining pasulayan babagan metodologi para wong mendem saka Éfraim, lan metodologi kang diprayogakaké déning utusan Élia. “Akeh” bakal tiba bebarengan karo para wong mendem iku, nanging sathithik wong kang bakal kapilih yaiku wong-wong kang ngentèni marang Pangéran.

Sebab mangkene pangandikané Pangéran marang aku kalawan astané kang rosa, lan Panjenengané maringi piwulang marang aku supaya aku aja lumaku manut dalané bangsa iki, kanthi pangandika, Aja sira padha ngarani, Pakempalan, marang sakehing wong kang déning bangsa iki diarani, Pakempalan; lan aja sira padha wedi marang apa kang padha diwedèni déning wong-wong mau, lan aja giris. Sucèkna Pangéran sarwa dumadi piyambak; lan muga Panjenengané dadi sing sira wedèni, lan dadi sing gawe girismu. Lan Panjenengané bakal dadi papan kasucèn; nanging uga dadi watu pangganjalan lan parang sandhungan tumrap kaloro brayat Israèl, dadi jerat lan dadi jebakan tumrap para pedunung Yérusalèm. Lan akèh ing antarané wong-wong mau bakal kesandhung, lan bakal tiba, lan bakal remuk, lan bakal kejerat, lan bakal katangkep. Gulungana paseksèn mau, segelana angger-angger ing antarané para sakabatku. Lan aku bakal nganti-anti marang Pangéran, kang ndhelikaké raosé saka brayat Yakub, lan aku bakal ngarep-arep marang Panjenengané. Yesaya 8:8–17.

Temenan, Yésaya mesthi sarujuk karo tembung-tembunge dhéwé; mula, wong akèh sing tiba ing pasal woluliku iku padha karo wong-wong sing tiba ing pasal wolu. Ing pasal wolu kita manggihi yèn tibané wong-wong mau kelakon ing mangsa panyegelan, kang diwiwiti tanggal 11 September 2001. Pepéling ing pasal wolu iku supaya aja lumaku ing “dalan” bangsa iki, amarga wong-wong iki yaiku wong-wong sing nolak lumaku ing dalané Yérémia, yaiku dalan-dalan kuna, ing ngendi pesen udan pungkasan dumunung. Wong-wong sing tiba ing pasal wolu iku yaiku wong-wong sing ngendel marang pasamuwan, kang makili anggur khususé Babil, kang makili sawijining pasamuwan antarané gréja lan nagara kanthi ancas nentang wong-wong sing dianggep sesat. Sing njalari wong-wong mau kesandhung ing pasal wolu iku yaiku watu sandhungan, kang makili penolakan pisanan banget marang kayektèn dhasar ing taun 1863, yaiku “pitu kaping” saka Imamat likur enem, kang ditolak déning para “tukang yasa” ing taun 1863. Ing panolakan iku, wong-wong mau bali marang metodologi Protestan murtad kanggo nolak pesen kang diparingaké déning para malaékat marang William Miller.

Ing bab kaping rong puluh wolu, panampikan marang watu iku nuwuhake paukuman arupa pecut banjir gedhé, kang dadi pralambang Kitab Suci tumrap tandha kéwan galak sing wiwit ana nalika hukum Minggu ing Amerika Sarékat, banjur nglimputi saindenging jagad. Nalika hukum Minggu iku dumadi, prejanjian sing wis digawé déning pasamuwan Advent karo “pati” lan “neraka” bakal kasirnakaké. Nalika prejanjian pati saka para wong mendem ing Éfraim kasirnakaké, “pangungsèn goroh” duwèké bakal disingkiraké. “Pangungsèn goroh” iku dipratélakaké déning rasul Paulus minangka goroh sing nuwuhaké kesasar kang banget, lan kesasar kang banget sing diwutahaké marang para wong sing nyenyamah sing mrentah

ing Yérusalèm iku minangka wangsulane tumrap sengité marang kayektèn.

Yaiku wong iku, kang rawuhe manut tumindake Iblis kanthi sakehing kasekten lan pratandha-pratandha lan kaelokan-kaelokan palsu, sarta kanthi sakehing pangapusaning piala ana ing wong-wong kang padha nemahi karusakan; awit wong-wong iku ora nampani katresnan marang kayekten, supaya padha kapitulungan rahayu. Lan marga saka iku Gusti Allah bakal ngutus kasasar kang banget kuwate marang wong-wong mau, supaya padha pracaya marang goroh; supaya kabeh padha kaadili paukuman, yaiku wong-wong kang ora pracaya marang kayekten, nanging padha remen marang piala. Nanging kita wajib tansah ngaturake panuwun marang Gusti Allah marga saka kowe, para sadulur kang katresnan dening Gusti, amarga Gusti Allah wiwit wiwitan wus milih kowe tumuju marang karahayon lumantar panyucekan dening Sang Roh lan pracaya marang kayekten; marang iku Panjenengane wus nimbali kowe lumantar Injil kang kita wartakake, supaya kowe padha olèh kamulyaning Gusti kita Yesus Kristus. Marga saka iku, para sadulur, padhaa jejeg, lan tetepa nyekeli piwulang-piwulang kang wus kok tampi, apa kanthi tembung, apa kanthi layang kita. 2 Tesalonika 2:9-15.

“Papan pangungsèning goroh,” kang ngasilaké “kasasaran kang rosa,” ing wekasané ndadèkaké paukuman saka angger-angger Minggu sing bakal enggal tekan. Rasul Paulus mratélakaké golongan wong-wong kang ora nresnani kayektèn, lan uga sawijining golongan kang kasucèkaké déning kayektèn, mangkono nyebut marang loro golongan sajroning pasulayan ing Habakuk pasal loro. Ing pasal rong puluh sanga, Yesaya miwiti kanthi nggandhakaké tembung Ariel, kang iku jeneng liyané kanggo Yerusalem.

Cilakané Ariel, cilakané Ariel, kutha panggonané Dawud! Tambahana taun marang taun; muga padha nyembelih kurban-kurban. Yesaya 29:1.

Panggandhengan simbolis saka “Ariel” (kutha Yérusalèm) sapisan manèh dipatrapi paukuman lumantar sawijining “bilai.” Pembantaian kurban saka “taun marang taun” nggambarake pambrontakan sing saya maju, kang wiwit ing taun 1863. Ayat-ayat sabanjuré njlentrehake paukuman sing bakal katindakaké marang gréja Advent Hari Kaping Pitu sajroning mangsa krisis hukum Minggu. Ing ayat sanga sawijining “kaélokan” diwedharaké, kang negesaké perdebatan ngenani metodologi, déné ing wektu sing padha uga nandhai kahanan mbrontak Adventisme minangka sawijining unsur saka piwulang Babagan Tengah Wengi, kang uga digandhèngaké karo malaékat kapindho kaya dene kaawakaké déning panggandhengan “Ariel” ing ayat kapisan.

Ngagema lan padha gumunana; sesambata lan sesambata: wong-wong iku padha mendem, nanging ora marga saka anggur; padha oleng, nanging ora marga saka omben-omben kang kuwat. Awit Pangéran wus ngesokaké marang kowé roh turu kang jero, lan wus meremaké mripatmu: para nabi lan para pangwasamu, para panuduh wis katutupan déning Panjenengané. Lan sakehé wahyu tumrap kowé dadi kaya tembung-tembung ing sajroning kitab kang kacekel rapet, kang diwènèhké marang wong kang pinter maca, karo dikandhani, Kawula nyuwun, maosna punika: lan dhèwèké mangsuli, Aku ora bisa; awit iki kaségel: Lan kitab iku diwènèhké marang wong kang

ora pinter maca, karo dikandhani, Kawula nyuwun, maosna punika: lan dhèwèké mangsuli, Aku ora pinter maca. Mulané Pangéran ngandika, Amarga bangsa iki nyedhak marang Aku nganggo tutuké, lan ngormati Aku nganggo lambéné, nanging atiné padha ngadoh saka Aku, lan wedi-asihé marang Aku mung diwulangaké déning piwulangé manungsa: Mulané, lah, Aku bakal tumindak nindakaké pakaryan kang nggumunaké ana ing tengahé bangsa iki, ya iku pakaryan kang nggumunaké lan kaélok: awit kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertèné para wong wicaksana kang waspada bakal kasumputaké. Yesaya 29:9–14.

Ing “perdebatan” kang kacathet ing pasal kaping rong puluh pitu, lan nggambarake pasulayan antaraning metodologi kang bener lawan metodologi kang palsu, kemabukan para wong panyendha kang mrentah Yérusalem diidentifikasi minangka sawijining kabutan paningal kang nyegah para pamimpin Adventisme supaya ora mangerteni kitab kang kaségel. Kitab Daniel lan Wahyu iku kitab kang padha, lan pérangan saka kitab kang kabukak segelé sawatara sadurungé mangsaning panutupan wektu sih-rahmat iku yaiku Wahyu Yesus Kristus. Iku nyakup tèka-tèki bab “kang kawolu saka pitu iku”. Iku dilambangaké déning “rahasia” kang diparingaké marang Daniel supaya dimangertèni ing pasal kaping loro. Iku yaiku “sajarah kang kasumput” saka Pitu Guntur. Iku yaiku piwulang bab Islam saka “Bilai” kaping telu, lan piwulang saka “Pangentasan Tengah Wengi”.

Kitab tunggal Daniel lan Wahyu diparingaké marang wong-wong sing wis diwakili déning Sanhedrin ing jaman Kristus, kang nglambangaké sawijining sistem kapamimpinan sing ngakoni njunjung lan mbéla kayektèning Allah, nanging ing pungkasané malah melu ing panyalibané Sang Kayektèn. Sistem kang dititèni déning Sanhedrin iku ya iku para wong sing ngécé kang mrentah ing Yérusalèm. Wong-wong mau diparingi kitab kang kasegel, lan tanggapané sing pinunjul, sinau, lan sarjana bab apa tegesé kitab iku, yaiku yèn wong-wong mau ora bisa maca, merga kitab iku kasegel. Banjur pasamuwan kang wis dilatih supaya mung ngetutaké wong-wong sing kapisahaké minangka para pamimpin, diparingi kitab sing padha, lan tanggapané yaiku yèn wong-wong mau mung bakal mangertèni kitab iku menawa para wong sing ngécé kang mrentah Yérusalèm, yaiku Sanhedrin ing dina-dina pungkasan, ngandhakaké marang wong-wong mau apa tegesé.

Metodologi sing diparingake marang William Miller, lan salajengipun marang Future for America, punika minangka sawijining waymark saking sajarah kenabian. Punika minangka waymark ingkang nandhani pitaken pangujian gesang lan pejah. Tanpa metodologi ingkang leres, pesen udan pungkasan punika “kados tembung-tembung saking kitab ingkang kaségel.” Tanpa pesen udan pungkasan, pengalaman ingkang dipunasilaken déning pesen punika boten saged dipunraih. Metodologi punika inggih punika proses nyawijèkaken garis kenabian ing dhuwur garis kenabian, saking mriki wonten ing Kitab Suci, lan saking ngriku wonten ing Kitab Suci. Padebatan bab metodologi punika wiwit nalika pesen ingkang kapisan dipunkuwaterakén, ing sajarah wiwitan saha sajarah pungkasaning dinten-dinten wekasan.

Ing wiwitaning sajarah gerakan Millerite, pasulayan iku diwiwiti ing tanggal 11 Agustus 1840, lan diulang maneh ing pungkasaning sajarah iku, ing mangsa nalika gerakan Millerite Philadelphia ngalami transisi menyang gerakan Millerite Laodikia. Pasulayan iku diwiwiti maneh ing sajarah gerakan Laodikia saka malaekat katelu ing tanggal 11 September 2001, lan diulang maneh ing pungkasaning gerakan iku nalika gerakan Laodikia saka malaekat katelu ngalami transisi menyang gerakan Philadelphia saka satus patang puluh papat ewu. Ing pacoban wiwitané para Millerite, lan pacoban pungkasané para Millerite, pacoban iku diwakili déning metodologi utusan Élia. Gusti Yésus, minangka Alfa lan Omega, tansah nggambarake pungkasan kanthi wiwitan.

Metodologi nggawa baris ing sadhuwuring baris iku sing saiki bakal kita anggo nalika kita nerusaké pangrembakan kita bab Daniel pasal papat lan lima ing artikel sabanjuré.

“Ora ana wong siji waé sing nduwèni pekabaran kang bener kanggo netepaké wektu kapan Kristus bakal rawuh utawa ora bakal rawuh. Sumangga padha yakin yèn Gusti Allah ora maringi wewenang marang sapa waé kanggo ngandhakaké yèn Kristus nundha rawhipun limang taun, sepuluh taun, utawa rong puluh taun. ‘Mulane kowe uga padha sumedya: awit ing wektu kang ora kok kira Putraning Manungsa rawuh’ (Matius 24:44). Iki pekabaran kita, yaiku pekabaran iku dhéwé kang lagi diwartakaké déning malaekat telu kang mabur ana ing satengahing langit. Pakaryan kang kudu ditindakaké saiki yaiku ngunèkaké pekabaran sih-rahmat kang pungkasan iki marang jagad kang wis tiba ing dosa. Ana urip anyar kang rawuh saka swarga lan nguwasani sakèhé umaté Gusti Allah. Nanging pamisahan bakal teka ing pasamuwan. Bakal kawangun rong golongan. Gandum lan jukut ala tuwuh bebarengan nganti tekan mangsa panèn.

“Pakaryan iku bakal saya jero lan saya tememen nganti tekan pungkasaning jaman. Lan sakehing wong kang padha dadi mitra nyambut gawe bebarengan karo Gusti Allah bakal kanthi temen-temen mbelani pracaya kang sapisan wus katuduhake marang para suci. Dheweke ora bakal dipalingake saka pitedah jaman saiki, kang wis madhangi bumi kanthi kamulyane. Ora ana apa-apa kang pantes dibelani kajaba kamulyaning Gusti Allah. Siji-sijine watu karang kang bakal tetep jejeg yaiku Watu Karanging Jaman Langgeng. Kayekten kaya dene ana ing Sang Kristus Yesus iku pangungsen ing dina-dina kasasar iki...”

“Ramalan wis kalakon, larik demi larik. Saya mantep kita ngadeg ana ing sangisoring panji piwelingé malaekat katelu, saya cetha kita bakal mangertèni ramalané Daniel; amarga Wahyu iku minangka pepangkane Daniel. Saya kebak kita nampa pepadhang kang dipratélakaké déning Roh Suci lumantar para abdiné Allah kang kasucekaké, saya jero lan saya mantep, malah kaya dhampar langgeng, bakal katon kabeneran-kabeneran saka ramalan kuna; kita bakal diyakinaké yèn para wongé Allah wus ngandika nalika padha kaobahaké déning Roh Suci. Manungsa kudu dhéwé ana ing sangisoré pangaribawané Roh Suci supaya bisa mangertèni pangucapé Roh lumantar para nabi. Pesen-pesen iki kaparingaké, dudu kanggo wong-wong kang ngucapaké ramalan-ramalan iku, nanging kanggo kita kang urip ana ing tengahing kahanan kalakoné ramalan-ramalan mau.

“Aku ora bakal ngrasa manawa aku bisa ngaturaké prakara-prakara iki, manawa Gusti ora maringi aku pakaryan iki kanggo ditindakaké. Ana wong liya saliyané kowé, lan luwih saka siji utawa loro, sing kaya kowé padha ngira yèn dhèwèké nduwèni pepadhang anyar, lan kabèh wis siyap kanggo nyuguhaké iku marang umat. Nanging bakal ndadosaké keparengé Allah manawa wong-wong mau nampani pepadhang sing wis kaparingaké lan lumaku ana ing njeroné, sarta ndhasaraké iman dhèwèké marang Kitab Suci, sing nyengkuyung pendirian-pendirian sing wis dicekel déning umaté Allah nganti pirang-pirang taun. Injil langgeng iku kudu diproklamasèkaké déning piranti-piranti manungsa. Kita kudu nyuwarakaké pesen-pesen para malaékat sing digambaraké padha mabur ana ing satengahing langit, karo pepéling pungkasan marang jagad sing wis tiba. Manawa kita ora katimbangan kanggo medhar wangsit, kita katimbangan kanggo pracaya marang para wangsit, lan kanggo bebarengan makarya karo Allah ing maringi pepadhang marang pikiran-pikiran liyané. Iki kang lagi kita upayakaké.” Selected Messages, buku 2, 113, 114.